

ЧЕТРН'ЕСТИ
(Аутобиографска)

Хвала мајци Босиљки и оцу Лазару

У маленом планинскоме селу
гдје се могла свака звјерка срести,
десио се лоз – срећке на дјелу –
родио се дјечак четрн'ести.

Нико му се обрадово није,
но судбина јача је од свега,
то се вјешто од комшија крије;
послије су сви вољели њега.

Трин'есторо браће и сестара –
бјеше тешко, а времена пушта,
не може се зарадити пара
за прехрану толикијех уста.

Некако се, мој брате, крпило,
старији су помагали млађе,
кад се нема, сложно се трпило,
било је то вријеме најслађе.

Игро сам се са Ником и Вулом –
некад лопте, а понекад „жмире“,
увијек би ме надиграли с нулом,
редовно сам био без „гибире“.

Кад се сјетим ’љеба јечменога,
помазаног паприком и масти,
још мирише, драгога ми Бога,
и сад би га смазао у сласти...

Бјеше дивно дјетињство на селу,
само брзо побјеже и мину,
сјета ми се уреза на челу,
радост с вјетром оде уз планину.

Са Жаром сам, најбољијем другом,
обијао сијела и прела,
још се сјећам с радошћу и тугом
сваке стазе, богаза и врела.

Несташлуци, младалачко вино,
ноћи бијеле, луде, неспаване,
било нам је ватрено и фино,
испијасмо живот натенане.

Јурцали смо ђевојке по селу,
уживали пјевајући пјесме,
обрели се на сваком сијелу,
пили воду с Обрадове чесме.

Брзо прође осамнаест лџета,
мене живот однесе далеко,
старим брате, то ми мало смета,
ал' се нисам љубави одреко.

Љубав моја у пјесмама траје.
У срцу ми ватра из младости,
Четрн'ести још се не предаје –
све гријехе Бог ће да опрости.

Грешан јесам што волим слободу
и што пером „пуцам“ у душмане,
још понизно служим своме роду
и полако трошим „задње“ дане.

Ја сам Србин са срчаном маном.
Оваквог је, брате, тешко срести,
са пјесмама, својом живом раном,
поздравља вас *дјечак четрн'ести!*